

БОРБА®

Поклонъ! Съ дълбока почитъ и благодарностъ
къмъ строителитѣ на независима България!

Князь Александъръ I
1879–1886

На 6 септември 1885 г.
осъществи Съединението
на Източна Румелия
съ Княжество България

Царь Фердинандъ I
1887–1918

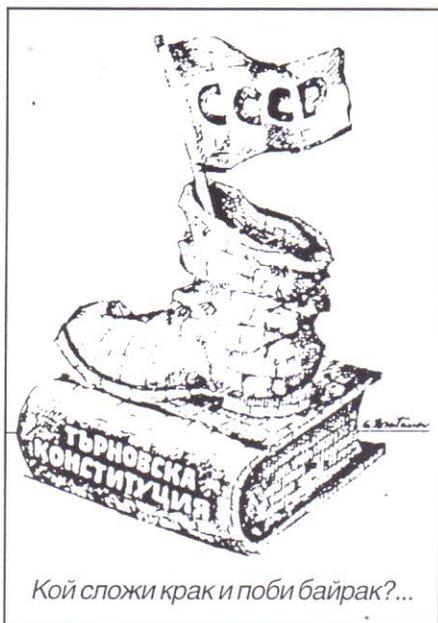
На 22 септември 1908 г.
обяви Независимостта
на България

С презрение към вас, рушители и поробители на свободна и независима България

На 5 септември 1944 г. безпричинно Съветска Русия обявява война на България.

На 8 септември 1944 г. съветските пълчища навлизат в България и я окупират.

На 9 септември 1944 г. е извършен комунистически преврат в България. Иззета е властта по насилствен начин и с помощта на сътрудници на НКВД (съветската държавна сигурност) започва подчиняването на националните ни интереси на Съветска Русия. За узаконяване на това престъпление на 17 септември 1944 г. правителството на Кимон Георгиев, което е поставено на власт на 9 септември 1944 г. от комунистите, излиза с декларация за "възстановяване на Търновската конституция в страната и за спазването ѝ от всички спрямо всички..."

Кой сложи крак и поби байрак?...

Празни думи! Декларация, лишена от съдържание. Лъжата, измамата, коварството, бруталността, мародерството, терорът и убийствата без съд и присъда са инструментите, с които комунистическата власт "възстановява" Търновската конституция и въздигнатата от нея в култ законност.

Съветският ботуш стъпи върху китната българска земя. Развилняха се българите – агенти на КГБ. Унищожен бе цветът на нацията. Настъпиха черните дни за комунистическата диктатура.

Загубихме националната си независимост и идентичност. Патриотизмът, любовта и преклонението към майка България бяха заменени с интернационализъм.

Стъпкана бе Българската православна църква, отнети бяха възможностите за достъп на млади и стари до светите места.

Великден се превърна в ден на гонения. Атеизмът унищожи почтеността, добротата у българите. Човек за човека стана вълк. Господарството бе заменено с метални блиндирани врати. Обикновеният човек стана жертва и зависим от партийните членове и секретари.

Рухна имотната и благоденстваща България, съсипа се икономиката. Ограбени бяха социалните фондове, посегна се на бъдещето на пенсионерите. Плодовете на родната земя залиняха. Славата на розовото ни масло погина. Изкорениха се лозови масиви. Стадата от домашни животни бяха клани и унищожени. Земята на работливия и предприемчив българин бе отнета. Отровена бе чистотата на въздуха, реките, езерата. Загубихме царската си държава, в която имаше всичко. Божия благодат, имотност, здраве, щастие, увереност в бъдното.

(Със съкращения,
в "Корона", 1995 г.)

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

+ Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 54, брой 5

Книжка сто шестдесетъ и първа

Октомври 2005

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

WORLD CENTRAL COMMITTEE

+ DR. IVAN DOCHEFF
Honorary President – 1981
DR. JAMES VELKOV
Honorary President – 2004

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #36-3208582
I.R.S. Sect. 601-State of Illinois 1967
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 38R-11031, November 20, 1967

EXECUTIVE BOARD

President

Alex Darvodelsky, Dipl. Ing.
USA

Vice president

Gosho Spassov
Bulgaria
Miro Gergoff
USA

Secretary-Treasurer

Jordan Gantchovski
USA

Advisers

George Tscharaktschiev, Dipl. Ing.
Tzonio Gradinarov
Peter Nikolov
Jeko Jekov – Bulgaria

Controllers

Ivan Todoroff
Stefan Maltchev
Zdravko Danailov

BOARD OF DIRECTORS

George Lazarow, Dipl. Ing.
Germany
Pano Saraydarof
Australia

Окръжно

До Господа членоветъ на Централния Управителенъ Съветъ (ЦУС), председателитъ на клонове и членоветъ на БНФ

Драги съидейници,

Съ настоящото Окръжно довеждаме до знанието ви следното:

I. Положението въ България

Парламентарнитъ избори на 25 юни 2005 г. завършиха съ незадоволителни резултати за партиитъ, съюзитъ и движенията, стоящи надъсно отъ центъра, прокламиращи несъгласие съ комунистическата идеология и практика.

Още преди и по време на изборната кампания БНФ заяви, че нѣма да подкрепи правителство подъ ръководството или съ участието на БСП, нито пъкъ правителство, изпълняващо политическата и икономическата програма на комуниститъ. Освѣнь това БНФ доведе до знанието на водещитъ дѣсни и дѣсноцентристки сили, че организацията ще снесе довѣрието си отъ тѣхъ, ако тѣ участватъ въ правителство на комунистическата партия (БСП). Българскитъ Националенъ Фронтъ нѣма

Mailing Address:

P.O.Box 46250
Chicago, IL 60646, U.S.A.

основание да измѣня позицията си спрямо тази партия, която повече отъ 50 години е репресирала и избивала наши съидейници и е унищожила всички национални ценности на българитѣ, съхранени презъ вѣковетѣ до наши дни. **Ние не можемъ да подкрепимъ партия, която съ управлението си разруши икономически благоденстваща България и докара народа до просѣшка тояга.**

За съжаление станахме свидетели, че партията НДСВ, въпрѣки предишни увѣрения за неподкрепа на комунистическо правителство, се съгласи не само да подкрепи, но и да влезе въ коалиция съ правителство, ръководено отъ комунистическия министъръ-председател и председател на БСП Сергей **Дмитриевичъ** Станишевъ. Ние въ никакъвъ случай не можемъ да приемемъ, че БСП, въпрѣки реалния успѣхъ на изборитѣ, има мандатъ, полученъ отъ българския народъ.

Това е така, защото правителството на комуниститѣ се ползва съ довѣрието само на 30% отъ гласувалитѣ граждани и 15% отъ имащитѣ право на гласъ. Министъръ-председателтъ, председателтъ на Народното събрание и президентството сж въ рѣшетѣ на една политическа партия, а така сжщо и по-голтѣмитѣ министерства.

Нашитѣ бждещи действия ще бждатъ насочени къмъ това да допринесемъ колкото можемъ за консолидацията на силитѣ, които се борятъ за благополучието на българския народъ и националната независимост на България. Ние смѣтаме, че единоборствата за власт въ дѣснитѣ сили до голѣма степенъ е причина за днешното положение на България. Това противоборство трѣбва да бжде преодолѣно, за да възтържествува демокрацията и веднъжъ завинаги българскиятъ народъ да се отърве отъ влиянието на комунизма.

II. Надгробна плоча и паметникъ на гроба на д-ръ Иванъ Дочевъ

Както е известно, на 14 май 2005 г. въ Шуменъ почина на 99-годишна възраст патриархътъ на българското антикомунистическо движение д-ръ Иванъ Дочевъ. Кметътъ на Шуменъ зачете по подобаващъ начинъ нашия почетен председател д-ръ Дочевъ. По негово предложение и разпореджане на Общината за вѣчно жилище на д-ръ Дочевъ (за гробъ) бѣ дадено видно мѣсто до параклиса, изграденъ въ почитъ на жертвитѣ на комунизма.

Гробътъ на д-ръ Иванъ Дочевъ ще стане мѣстото за почитъ и преклонение предъ дѣлата на този голѣмъ българинъ. Ние смѣтаме, че е наложително да се постави паметна плоча и надгробенъ камъкъ, за който сж необходими около 2000 долара.

Умоляватъ се всички, които иматъ възможностъ, да изпратятъ своята помощъ за набавяне на необходимата сума за паметна плоча на адрес: BORBA, P.O.Box 46250, Chicago, IL 60646, U.S.A. На чека да се отбележи, че изпратената помощъ е за паметната плоча на гроба на д-ръ Дочевъ.

Отлѣво надѣсно: Евдокимъ Евдокимовъ, членъ на БНФ, Германия, Георги Чаракчиевъ, съветникъ на ЦУС, Германия, Марио Бондиговъ, членъ на БНФ, САЩ, Гошо Спасовъ, зам.-председателъ на БНФ, България, Александъръ Дърводѣлски, председателъ на БНФ, САЩ, Жеко Жековъ, съветникъ на ЦУС, България, Миро Герговъ, зам.-председателъ на БНФ, САЩ

III. Тридесетиятъ конгресъ на БНФ

Презъ идващата 2006 г. ще се проведе 30-ятъ конгресъ на организацията. За да се опредѣли най-удобната дата и мѣсто за провеждането му, се умоляватъ да отговорите на следнитѣ въпроси:

1. Въ коя държава предпочитате да се проведе конгресътъ?

а) САЩ; б) България; в) въ друга страна.

2. Въ кой град предлагате да се проведе конгресътъ?

а) Чикаго; б) Бѣфало; в) София; г) Пловдивъ; д) Варна или другъ градъ.

3. Презъ кой месецъ и дата предлагате да се проведе конгресътъ?

а) юни – началото, срѣдата или края на месеца;

б) септември – началото, срѣдата или края на месеца;

в) други месеци – началото, срѣдата или края.

Вашите отговори и предложения изпращайте до: BORBA, P.O.Box 46250, Chicago, IL 60646, U.S.A., най-късно до 15 ноември 2005 г.

27 септември 2005 г., Чикаго

ЦУС на БНФ

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #36-3208582
I.R.S. Sect. 601-State of Illinois 1967
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 38R-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P.O.Box 46250
Chicago, IL 60646, U.S.A.

EXECUTIVE BOARD

President

Alex Darvodelsky, Dipl. Ing.
USA

Vice president

Gosho Spassov
Bulgaria
Miro Gergoff
USA

Secretary-Treasurer

Jordan Gantchovski
USA

Advisers

George Tscharaktschiev, Dipl. Ing.
Tzonio Gradinarov
Peter Nikolov
Jeko Jekov – Bulgaria

Controllers

Ivan Todoroff
Stefan Maltchev
Zdravko Danailov

BOARD OF DIRECTORS

George Lazarow, Dipl. Ing.
Germany

Pano Saraydarof
Australia

G. Schallenberg, Dipl. Ing.
Germany

Kiril Kirov
England

A. Adelblom, Dipl. Ing.
Sweden

Neno Petrov
New Jersey, USA

George Antonoff
Arizona, USA

Ivan Traykov
Austria

Josef Zagorsky
Switzerland

Peter Petrov
Australia

Peter Zaharov
Sweden

Dimiter Nikolov
Ottawa, Canada

Borislav Borissov
Chicago, USA

Constantin Todorov
New Jersey, USA

Mikhail Michailov
California, USA

Ivan Vitanov
Calgary, Canada

Boris Kamburoff
Vic., Australia

Meri Merland
New York, USA

Emil Atanasow
Bulgaria

WORLD CENTRAL COMMITTEE

+DR. IVAN DOCHEFF

Honorary President – 1981

DR. JAMES VELKOV

Honorary President – 2004

Декларация

на Централния управителен съвет на Българския национален фронт (Инк.)

Всѣка година на 28 август членоветѣ и симпатизантитѣ на БНФ, Инк., жертви на комунистическия режим и геноцида на БКП, свеждаме глави и се прекланяме предъ светлата памет на Н. В. царь Борис III. Въ този ден ние отдаваме почитта си къмъ нашия Царь – Обединител на цѣлокупния български народ и на българскитѣ територии – спасител на българскитѣ евреи. По време на неговото царуване българската държава се издига по територия и население, безъ да е завоювала нито педя чужда земя. Презъ 1939 г. официалната статистика нарежда Царство България срѣдъ десетѣтъ най-бързо развиващи се европейски държави.

Днесъ споредъ сжщата статистика България е най-бедната и изостанала държава на Стария континентъ. Цѣли 61 години българскитѣ народъ е подложен на унизително и мизерно сжществуване. Отъ нѣкогашна цвѣтна градина днесъ България е задниятъ дворъ на Европа. Народътъ ни е съ смазано самочувствие, разединен и отчаян отъ тѣзи, които го управляватъ.

Отъ 15 години чакаме роднитѣ ни депутати най-после да проявятъ нравствена и интелектуална висота, за да обявятъ т.нар. народенъ сждъ и неговитѣ присжди за незаконни – довели до смъртта и мжченията на цвѣта и елита на българската нация, чиито последици сж сегашното състояние на държавата и народа.

Отъ 15 години чакаме комуниститѣ и тѣхнитѣ наследници да се извинятъ на своитѣ жертви и на цѣлия български народ за терора, мжжитѣ и страданията, на които го подложиха въ името на комунистическия идеи. Защото липса на извинение и признаване на вината е допълнително отежняване, за което давностъ нѣма.

Времето и историята не заличаватъ следитѣ отъ извършенитѣ престжпления спрѣмо народъ и Родина. Днесъ ние призоваваме полититѣтъ въ България да преосмислятъ своята роля на управляващи и да взематъ решения, които да възродятъ България и да я издигнатъ до авторитета и постигнатия прогресъ отъ времето на царуването на Н. В. царь Борис III.

Поклонъ предъ свѣтлата му памет!

28 августъ 2005 г.

ЦУС на БНФ, Инк.

Председателъ Ал. Дърводѣлски

Зам.-председателъ Г. Спасовъ;

Зам.-председателъ М. Герговъ

Царь Борисъ III Обединителъ

Има гържавници, които следъ смъртъта имъ небитието скрива отъ погледа, а времето обрѣча на забрава отъ поколенията. Царь Борисъ III е отъ тѣзи гържавници, за които часовникътъ на времето е спрѣлъ и колкото небитието ги отдалечава отъ земния имъ животъ, толкова повече се откроява съ смъртъта си въ безсмъртието. Народътъ винаги ще помни царя обединителъ Борисъ III съ любовта му къмъ хората, отзивчивостта му къмъ болките имъ. За тѣхъ той ще остане като легенда за творецъ, мъченикъ и светецъ. Подъ неговия мъдъръ и вещи погледъ презъ време на царуването му (1918-1943) България въ сравнително кратки срокове се възстанови следъ разгрома отъ Първата свѣтловна война. Започва се буренъ граждански и стопански възходъ, който въ последните предвоенни (на Втората свѣтловна война) години – 1938-1939, превърна България въ модерна европейска гържава съ набираща скоростъ индустрия и селско стопанство, способно освенъ изхранване на собствения си народъ, да осигури и стабиленъ износъ на европейските пазари. По това време България се нарежда на първо място средъ балканските гържави по икономически показатели на глава отъ населението. Бурно се развива селскостопанското производство и свързаните съ него отрасли. Българските износители на месни и млѣчни продукти, на кожи, на зеленчуци и плодове въ сурово и преработено състояние се налагатъ на чуждите пазари. Подобрява се благосъстоянието на народа. Спокойствието и ползотворния трудъ на хората даватъ отражение и на демографския растежъ. Отъ 4 800 000 презъ 1920 г., презъ 1928 г. българското население е нараснало съ 1 500 000 души и е достигнало 6 300 000, ръстътъ отъ около 30 процента.

Всичко това става възможно съ усилията на царь Борисъ III, намерили признание не само въ границите на България, но и извънъ тѣхъ.

За чужденците царь Борисъ III е символъ на всеотдайностъ къмъ народъ и Родина, и примѣръ за подражание като гържавенъ глава. За това свидетелстватъ оценките на чуждия печатъ.

Италия, “Джорнале д’Италия”, 5 януари 1930 г.: “Той притежава добродетелта да извиква дълбока обичъ и обожаване отъ своя народъ. Това е неговото голѣмо качество и основание за гордостъ.”

Франция, “Льо Журналъ”, 7 октомври 1931 г.: “Владетелъ, който винаги учудва своите събеседници съ широки познания и удивителна паметъ.”

Англия, “Дейли Телеграфъ”, 28 декември 1928 г.: “Въ най-бедните села той говори съ мъжетъ, женитъ и децата, които го гледатъ по-скоро като другаръ, отколкото като човѣкъ, който живѣе въ дворците.”

САЩ, “Информейшънъ Ню Йоркъ”, 14 декември 1928 г.: “Никои гържавенъ глава въ свѣта не е по-демократиченъ и по-приятелски разположенъ отъ този младъ човѣкъ, потомъкъ на една велика династия.”

Швейцария, “Ла Сюисъ”, 15 юли 1938 г.: “Царь Борисъ III, лишенъ отъ егоизъмъ и суетностъ, се е отдалъ всецяло на тежката си служба за щастieto и благоденствието на българския народъ.”

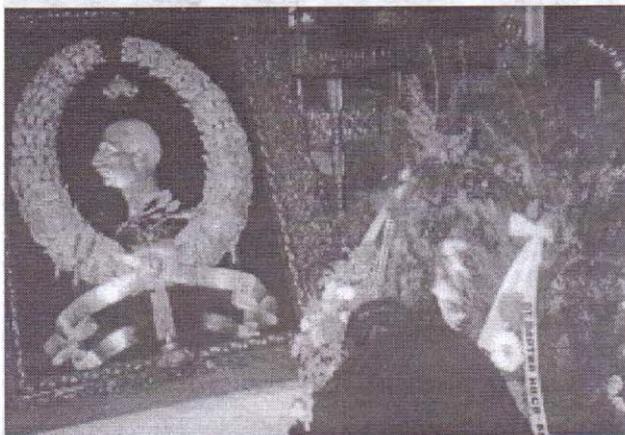
Заради всичко това въ нашата декларация ние призоваваме политиците на България въ днешния изключителенъ за Родината ни моментъ да преосмислятъ своята роля на управляващи и да възродятъ България, като я издигнатъ до авторитета и постигнатия прогресъ по време на царуването на царь Борисъ III.

Н.В. ЦАРЬ БОРИСЪ III
ОБЕДИНИТЕЛЪ

Спомен от Елена Вачева

Траен тъжен спомен от миналото, когато бях ученичка в началния курс, е стихотворението, което рецитирахме по случай 28 август – смъртта на цар Борис III

Рилският манастир, гробът на цар Борис III

**Денят е днес оловно сив и мрачен,
забулена е Витоша в мъгли,
небето българско с народа плаче —
над саркофага ситен дъжд вали.**

**С какви слова на обич и утеха,
скърбяща майко, теб да утешим?
Прескъпа жертва небесата взеха,
покрусени ний плачем и мълчим!**

**Ний знаем – в тези дни на мъка кръстна
утеха дава само Бог един,
обичният покойник да възкръсне,
превъплътен в невръстния си син!**

Панихуда въ Мюнхенъ, Германия

На 28 август тази година въ Мюнхенъ бѣ отслужена панихида по случай 62-годишнината отъ смъртта на царь Борисъ III.

Богослужението бѣ проведено отъ отецъ Калиновъ, след което бѣ произнесено следното слово:

Драги сънароднички и сънародници,

62 години се изминаха, откакто се разнесе новината за смъртта на царь Борисъ III. Тази новина се посрещна съ тревога и уплаха отъ българския народъ, който съ трепетъ следѣше развитието на Втората свѣтвна война. Благодарение на мѣдрата политика на Борисъ III дотогава страданията отъ тази война бѣха спестени.

Царь Борисъ III е роденъ на 30 януари 1894 г. Той се възкачва на престола въ 1918 г., когато баща му, царь Фердинандъ, е принуденъ да подаде оставка, поемайки отговорностъ за нещастията, които последваха българския народъ следъ Балканската и Първата свѣтвна война.

Макаръ още младъ и неопитенъ, той успѣва да играе ролята на стабилизаторъ въ размирнитѣ години следъ Първата свѣтвна война. Независимо отъ всички критики, особено що се отнася до стила на неговото управление, следнитѣ факти говорятъ за неговата мѣдра политика. Отъ 1918 до 1934 г. грамотността на населението се увеличава съ 70 на сто. Броятъ на училищата се увеличава съ 2724, за да достигне въ 1936 г. 4831. Броятъ на пощенскитѣ станции отъ 440 въ 1920 г. достига 584. Отъ 13 хиляди километра пѣтищата ставатъ въ 1930 г. 31 000 км. Сградостроителството се развива съ невѣроятна бързина. Въ периода отъ 1920 до 1934 г. броятъ на сградитѣ въ България нараства отъ 1 милионъ и 380 хиляди на 2 милиона и 32 хиляди. Напредъкътъ въ материалното производство не се ограничава съ казаното дотукъ, но се разпростира и въ електрификацията, корабостроенето, водоснабдяването и модернизирването на земедѣлието.

Най-голтмата заслуга на Борисъ III остава обаче успѣхътъ му да запази българския народъ отъ разоренията и страданията на Втората свѣтвна война. Въпрѣки натиска на Германия той отказа да ввлѣче България въ войната.

Ще припомнимъ сжщо, че благодарение на неговото застъпничество българскитѣ евреи бѣха запазени отъ сѣдбата на своитѣ сънародници отъ останалата частъ на Европа. Още веднъжъ нека кажемъ лека му прѣстъ и Богъ да го прости.

Евдокимъ Евдокимовъ, Германия

Посмъртна драма на царя

Посветено на О'Бозе почившия
цар Борис III – Обединител

*В Москва той вече имаше присъда.
Оттам дойде и цялата беда –
да няма гроб за него и да бъде
затрита тука всякаква следа!*

*Дойдоха в Рилската света обител,
кога и ангелите вече спят,
изровиха го, нашия спасител
и го откараха в незнаен път.*

*Нали ни той във адската вършитба,
затрила младостта на сума свят,
преведе между Сцила и Харибда,
а изгоря самият толкоз млад.*

*Кой вместо тук да му направи помен
от вечен сън събуди своя цар?
Къде о, Рила планино, сега бездомен
се скита своят скъп приятел стар?*

*Какъв е този страх от мъртъвците?
Къде е тук страхът от Божий съд?
Дори и на параклиса следите,
обезумели, там да заличат!*

*Дали го Златна Добруджа посрещна
със хляб и сол във своя първи ден
или ръка коварна и зловеща
години вече го държи във плен?*

*Дали го Беломорието пази,
за да го видим утре на парад?
Или подставени лица – гавази,
във край незнаен скрито го държат?*

*Дали го Пиринският край не крие,
за да му бъде дълго, дълго гост?
Дали от бъклица вино не пие
със всички седнал на миндера прост?*

*Дали ти, Македонийо страдална,
посрещаш своя цар, тъй млад и скъп
или от зло го криеш, майко жална,
със нас в дълбока потопена скръб?*

*Дали го не калесват
по сватби и във храм "Свети Наум"
на двама млади, дето се харесват,
не е в момента той самият кум?*

*Дали си няма ядове големи
в Германия със Хитлер в този час
или със риск еврейските проблеми
решава соломоновски у нас?*

*Дали, закъсал със автомобила,
е на гощавка в някой селски дом
или в чужбина теб, Родино мила,
спасява от война и от погром?*

*Къде, Българийо, къде се крие
любимият, добър и мъдър цар?
О, път безкраен извървяхме ние
и няма бряг, ни суша, нито фар!*

*Кажете ни, къде? Къде е царят?
Не трупайте връз греховете грях!
Нима пред Бога друг ще отговаря?
От Бога вие нямате ли страх?*

*Разбирам, нямате алтернатива
в очите да погледнете света.
Затуй и съвестта ви гузна скрива
това, което сторихте в нощта.*

*Но ако днес зад катинар държите
извършените тежки грехове,
нали ще ви се свършват утре дните
и всички Бог на съд ще призове!*

Отец Владимир, в. "Нова демокрация", бр. 1, 1994 г.

Актуално

Конституцията и още нещо

Към преобладаващата на обнародваната в ДВ, бр. 13 от юли 1991 г. Конституция на Република България, четем:

“Ние, народните представители от Седмото Велико народно събрание, в стремежа си да изразим волята на българския народ,

като обявяваме верността си към общочовешките ценности: свобода, мир, хуманизъм, равенство, справедливост и търпимост;

като издигаме във върховен принцип правата на личността, нейното достойнство и сигурност;

като съзнаваме неотменимия си дълг да пазим националното и държавно единство на България,

прогласяваме своята решимост да създадем демократична, правова и социална държава, за което приемаме тази Конституция.”

Добра или лоша, тази конституция как, от кого и защо, е гласувана в 1991 г., ние не поставяме на обсъждане. Тя продължава да е действаща и Република България се управлява според нейните разпоредби, и на нейна основа прието законодателство (чл. 4, т. 1). А чл. 2, т. 1 разпорежда: “Република България е единна държава с местно самоуправление. В нея не се допускат автономни териториални образувания.”

Член 3 вменява: “Официалният език в републиката е българският.”

Член 5, т. 1 е категоричен: “Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат.”

Член 11, т. 4 е недвусмислен: “Не могат да се образуват политически партии на етническа, расова или верска основа, както и партии, които си поставят за цел насилственото завземане на държавната власт.”

Законодателите от Седмото Велико

народно събрание с професионална вещина и отговорност са предвидили и приели в основния закон – Конституцията, разпореждания (диспозитиви), които чрез система от показатели са уредили (балансирали) структурата на държавното управление, основата на гражданските взаимоотношения в обществото и отношенията между него и държавата. Всяко неизпълнение на тези разпореждания води до настъпване на правни последици, лишени от качествата да произвеждат желаните резултати.

Когато конституционни текстове се нарушават от некомпетентност, е малката беда. Но когато се нарушават от тези, на които е възложено да следят за тяхното изпълнение и да санкционират неизпълнението им, е голямата беда. Несанкциониране на нарушенията им води до резултати, отразяващи се на живота на цялото общество.

Цитираните по-горе текстове от Конституцията са безупречно ясни – какво може и какво не може да се прави в Република България, и кое да се приема за конституционносъобразно и кое не. Въпреки тази яснота, не други, а блюстителите на закона – органите на съдебната власт, професионално подготвени за изпълнение на възложените им функции, ги нарушават безотговорно, без да държат сметка, че едно основно нарушение, несвоевременно санкционирано, може да предизвика верижна реакция с дългосрочни вредни последици.

Какво имаме предвид?

Партии, чиито организации и организационни структури са изградени на етническа и верска основа, въпреки запрета на конституцията, са регистрирани по съдебен ред и им е дадено право на политическа дейност, а също така и на партии, чиито програми и изяви подбуждат към етничес-

ка непримиримост и към възпламеняване на гражданския мир. Оторизираните институции, в чието правомощие е възстановяване върховенството на конституцията, независимо кой е извършил нарушаването ѝ, стоят като неми наблюдатели. Противоконституционно регистрираните политически партии, несрещнали съдебен отпор, разгръщат сили и развиват дейност, меко казано е да се нарече обществено опасна.

Тази факт, колкото и от някои да се подценява, и с различни юридически способности, скрити зад буквата на закона да му се придава конституционна съобразност, е неприемлив за мира в България, взривоопасен и криещ възможността за предизвикване на верижна реакция.

В какво може да се изрази тя и в какво фактически се изразява?

Въпреки разпоредбата на чл. 3 от Конституцията, че официалният език в Република България е българският, в районите с население в по-компактни маси смесено етнически, преобладаващата етническа общност безпрепятствено въвежда майчиния си език в администрацията и в обществените учреждения за ползване пред българския. Стига се дотам, че в едно от министерствата, на което министърът е от управляваща етническа партия, е подменил кадрово състава на служителите и на обществено място, каквото е министерството, не се чува българска реч. Да не говорим, че като следствие на регистрираната етническа партия в тези райони, за които по-горе е реч, се създават условия за нарушаване на чл. 3, т. 1 от конституцията. Това магистратите, регистрирали такава партия, не трябва да забравят и да са готови да понесат отговорността пред обществото и поколенията.

Не по-малка опасност крие регистрацията на партии, които подбуждат към етническа и верска нетърпимост. При тях границата между словесната подбуда и дей-

ствието е размита и никой не може да определи къде свършва протестът и гражданското неподчинение, и откъде и с какво започва вътрешният обществен конфликт.

Това са проблеми, които обикновено се поставят в периферията на дневния ред на обществения живот, но навлизащи незабележимо към сърцевината му. Когато те станат не само видими, но и осезаеми, с набрана скорост, ще бъде късно да бъдат решени. Затова се налага задача номер едно на управляващите в България да бъде намиране баланса на вътрешния мир и спокойствие, **безусловното спазване на действащата конституция** и намиране пътя към благополучието на българския народ, без разлика на пол, възраст, вяра, етнос и политически пристрастия.

Управлението на едно общество е процес. То не е акт. И за да бъде пълноценен този процес, е задължително в него да бъдат включени не партийно, а обществено и националноотговорни политически сили, доказали се във времето не като тирани, а като демократи, чужди на тоталитарните прослойки, които нищо добро не са донесли на българския народ.

Всичко казано дотук ни мотивира към размисъл с много въпросителни. На първо място кого обслужва нарушаването на конституцията. Ако не за друго, защото самият факт е крачка към парализиране на властовия ресурс, на политически хаос и не на последно място към една постоянна криза, добре обмислена и програмирана като заговор, разчетен във времето. Като че ли българското общество не си дава сметка за емоционалните си предизборни и изборни настроения и действия, а е време да стори това, защото утре започва от днес.

Ако днес не вдигнем глас в защита на конституционната законност и не поискаме нейното възстановяване с всички произтичащи от това последици, утре трябва да виним себе си, а поколенията – нас.

Наблюдател

Обективно

Коалицията БСП, НДСВ и ДПС (Нагльжен разрез)

Обикновено, когато се правят предизборни споразумения за следизборни съвместни действия с оглед участие във властта, те се документират с подписи, удостоведряващи споразумението и даващи израз на клаузите, залегнали в него. Такава процедура на следизборните споразумения не е присъща, защото се предполага, че партньорите по споразумението (коалицията) са близки по идеи, принципи и виждания за характера на управлението, неговата цел и пътища за реализация.

При образуване на правителството, съставено в резултат от изборите за 40-то народно събрание, се наблюдава нещо нехарактерно в българския политически живот. Споразумението на коалицията от Българската социалистическа партия (БСП), Националното движение Симеон Втори (НДСВ) и Движението за права и свободи (ДПС) най-малко отговаря на разбирането на близост на идеи, принципи и цели. Основателен е въпросът – след като липсва политическа еднопосочност, коя е връзката за участие в правителство? На преден план и основно се изтъква нетърпящото отлагане на необходимостта от приемане на спешни законодателни актове за приемането на България в Европейския съюз през 2007 г. Обстоятелство, колкото вярно, толкова и не. Вярно, защото в действителност за 15 години от промяната на 10 ноември 1989 г. и до днес на всички правителства, имащи властта, цялата им законодателна дейност е била да правят допълнения, изменения и съкращения на законови текстове за покриване на бюджетни и приватизационни изисквания, ползващи властимащите, а не изискванията на една дългосрочна законодателна програма. И навярно, защото изборните резултати показаха недоволството на избирателите от политическите сили, несъот-

ветствието на предизборните им програми обещания със следизборните манипулативни действия. На нито една политическа сила от участващите в изборите за 40-то Народно събрание избирателите не гласуваха доверие, за да ѝ бъде поверена властта през следващите четири години. При създадената конфигурация изходите бяха два – запазване възможността за ползване на властващия ресурс чрез коалиционно споразумение и образуване на мнозинствен блок, или отиване към нови избори, при които остава открит въпросът за възможността за запазване на електоралната подкрепа, дадена им при отминалите парламентарни избори. Очевидно е, че рискът от загуба при предсрочни недалечни избори е изиграл своята роля и е мотивирал към коалиционно споразумение по интереси за партньорство на партии с различни виждания за приоритети, преследващи различни политически цели, различни програми и принципи за управление. Единственото общо между тях е всеки да осигури собственото си участие в изпълнителната власт, колкото и докогато може, както и възможността да ограничи останалите две политически сили да го рекетират.

Какви са интересните моменти от споразумението, коалицията между БСП, НДСВ и ДПС?

Заслужава на първо място да се отбележи възможността на всяка от политическите сили да може да изтегли министрите от своята квота в кабинета тогава, когато сметне това за необходимо. На практика такава споразумение е в нарушение на конституционните разпоредби. Това са правомощия, конституционно дадени на премиера да предлага за назначение и уволнение министрите от своя екип. А щом като споразумението регламентира друг начин за селектиране на кабинета, следва,

че с това се нарушава конституцията и че самото решение е нищожно, т.е. не произвежда правни последици. Или иначе казано, споразумението в тази част е за консумация от хора, непричастни към правната уредба на държавата.

Втората заслужаваща внимание точка от споразумението е разпределението на министерските кресла на квотния принцип: 8 за БСП, като най-много спечелила гласове при изборите, 5 за НДСВ и 3 за ДПС. Това споразумение също като първото не може да произведе исканите резултати. Защо? Защото премиерът, който е от БСП, съгласно споразумението може да решава сам само за министрите, посочени от БСП. За другите министри въпросите се решават от съответните партийни центри. Не е само това, но и никой от коалиционните партньори не може да иска смяна на министри от друга политическа сила или ако поиска такава, тя ще бъде решена не в резултат на неговото искане, а от съответната политическа сила, към която те принадлежат. Такова споразумение явно граничи с конституционен абсурд. И неизпълнението му не влече никакви правни последици.

Не по-малко е интересен и текстът в споразумението, че министърът на финансите се назначава с консенсус, а замест-

ник-министрите и заместник областните управители – на квотния принцип с предложения на някои от участниците в коалицията.

Новост в споразумението и управленската практика, но без особено значение, е създаване на консултативен съвет от три политически сили, състоящ се от лидерите на партиите, към Министерския съвет. Такава институция конституционно не е позната и тя не може да се квалифицира по друг начин, освен като форма, целяща да успокои някой, който не е преценил добре мястото си на политическата коалиционна рулетка.

Споразумението е сключено за срока, в който ще функционира 40-тото народно събрание. От това следва, че договорот е конюнктурен и краткосрочен, безперспективен за решаване на стратегическите проблеми на България.

Недалечното бъдеще ще покаже колко е ефективен такъв управленски модел, при който орелът тегли нависоко, рактът назад, а щуката надълбоко. Не е изключена и възможността някой от коалиционните партньори, извоювал си позиция, съзнателно да предизвика разпадането ѝ. Това ще бъде краят на експеримента и идилията, за което цената ще заплати българският народ.

Разпределение на местата в изпълнителната власт между участниците в коалицията съгласно подписаното от тях споразумение:

Премиер – БСП

Вицепремиери – БСП, НДСВ, ДПС

Коалиция за България – 8 министерства и 35 зам.-министри:

- външните работи
- МВР
- труда и социалната политика
- здравеопазването
- културата

– икономика и енергетика
– регионално развитие и благоустройство

– транспорт

НДСВ – 5 министерства и 22 зам.-министри:

- отбрана
- образование
- евроинтеграция
- правосъдие
- държавна администрация и административна реформа

ДПС – 3 министерства и 14-зам.-министри:

- земеделие
- екология

– държавната политика при бедствия и аварии

Областни управители

БСП – 14 и 40 зам. областни управители

НДСВ – 8 и 31 зам. областни управители

ДПС – 6 и 22 зам. областни управители

Разпределение на парламентарни комисии

Коалиция за България:

1. Комисия по бюджет и финанси – оглавява я Георги Кагиев

2. Комисия по отбрана – Ангел Найденов

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

3. Комисия по правните въпроси – Янаки Стоилов или Татяна Дончева

4. Комисия по европейска интеграция – Атанас Панаризов

5. Комисия по земеделието и горите – Васил Калинов

6. Комисия по гражданското общество и медиите – Иво Атанасов

7. Комисия оп околната среда и водите – Георги Божинов

8. Комисия по парламентарна етика – Любомир Панталеев

9. Комисия по политиката на бедствията и аварията –

Йовко Йовков или Венелин Узунов

НДСВ

1. Комисия по външна политика – Соломон Паси

2. Комисия по вътрешна сигурност и обществен ред – Николай Свинаров

3. Комисия по култура – Нина Чилова

4. Комисия по транспорт – Йордан Мирчев

5. Комисия по правата на човека и вероизповеданията – Огнян Герджиков

6. Комисия по младежта и спорат – Светослав Спасов

ДПС

1. Комисия по икономичес-

ките въпроси – Йордан Цонев

2. Комисия по енергетика – Рамаган Аталай

3. Комисия по местното самоуправление – Ремзи Осман

4. Комисия по социалните въпроси – Хасан Агемов

5. Комисия по образованието – Лютви Местан

Опозиция:

1. Комисия по здравеопазването – Борислав Китов

2. Комисия за борба с корупцията

3. Комисия по жалби и петиции

4. Комисия по въпросите на гържавната администрация

Коментар

Защо около половината от българските избиратели при избори отминават избирателните урни

Всяка избирателна система или плюсове и минуси. Трудно бихме могли да кажем, че тази е добра, а онази лоша. Но когато сумираме плюсовете и минусите, естествено е да предпочетем не най-добрата, а най-малко лошата. Това е така, защото в избора си хората влагат вяра във възможностите на избраника си да защити техните интереси, надежда за по-добър живот и упование към принципите на демокрацията. Но вярата, надеждата и упованието не винаги зависят от усещането на избирателя за справедливост. Те по-скоро са производни от политическия момент, който определя до голяма степен и избирателната система.

След 9 септември 1944 г., а и до днес, у нас парламентарните избори се провеждат при т.нар. пропорционална изборна система, при която участващите в изборите политически сили представят списък (листа) с имена на повече или по-малко познати, а в много случаи и непознати на избирателите личности, които са одобрени и подредени от партийните централи. За тях именно избирателите трябва да гласуват. В този случай сблъсъкът за целесъобразност и предпочитаемост идва от това, че гласоподавателят трябва не да избира, а чрез гласа си да регистрира лоялност към политическата сила, която ги е предложила и към която самият той принадлежи или симпатизира, а не предпочитанието си към личността, която той смята, че е достойна да го представлява.

Ако предназначението на избирателната система имаше за цел да превърне подадените гласове в мандати, гласоподавателите без колебание можеха да се отправят към избирателтени урни и да гласуват, без дори и да са чели имената в предложената им листа. Но тук нещата стоят по-дълбоко. Избирателят затова е избирател, за да може да оглежда, преценява и да избира нещо, от което е лишен при пропорционалната система. В предоставената му листа на кандидатите за избиране, съставена без негово участие и подредена по начин да бъдат избрани без оглед на лични качества партийни функционери и верни на партийното ръководства хора, той няма възможност за избори и изпълнява едно лично за него ненужно задължение с регистриране на присъствие и подаден глас. Това не мотивира гражданите към активност при провеждане на избори. Избирателната система въздейства върху поведението на избирателя в положението му на функционер в механизмите на властта. За мотивацията му към избирателна активност е необходима личната връзка с обекта на неговия избор, при която той има възможност да преценява не

избор между политически платформи, а между личности. Затова общо е мнението, че пропорционалната избирателна система отчуждава много граждани от политическия живот и крие опасности за демократичното развитие с нямащи или загубени традиции в тази посока. Освен това при пропорционалната избирателна система депутатът дължи своя мандат на партийните решения за включването му в листата и избирането му се осигурява от партийния апарат, мобилизиран за провеждане на избора. Явно в основата на този избор стои партийната програма, а не качествата на избраната личност.

Точно обратното е положението при мажоритарната избирателна система. При нея изборният успех на партията е поставен в зависимост не от партийната програма, а до голяма степен от популярността на кандидата за депутат, от неговия интелект и от умението му от парламентарната трибуна да защитава интересите на избирателите си. С това той осъществява и позицията на партията, към която принадлежи.

Както навсякъде, където се противопоставят два възгледа по даден въпрос, не липсват и при изборните системи. Аргументите за поддържане на пропорционалната система и против мажоритарната, когато гласуваме за личност, а не за партия, са, че при вторите във връзка с материална зависимост в парламента могат да влязат личности, неадекватни на парламентарната дейност, т.е. натрапва се на избирателите мисълта, че тази система е опасна. Но никой сериозен човек не би се ангажирал с твърдението, че тази опасност не съществува и в партийните централи, изготвящи кандидатдепутатските листи.

Ние смятаме и не малка част от българските избиратели желаят да гласуват за личности, които познават и в които вярват. Че нашата теза е правилна, се потвърждава от факта, че партийните централи предпочитат да определят за водещи на листите видни личности, които да увлекат избирателите да гласуват и за партийните храненици. Освен това наше мнение е, че при мажоритарния вот избирателната активност на гражданите ще се увеличи многократно, което ще допринесе за по-голяма обективност при отчитане на изборните резултати

Въ кракъ съ времето

Да отворим широко вратите на БНФ, Инк., за българската младеж

Тези дни, от 15 до 21 август, в германския град Кьолн бѣ проведен свѣтовният съборъ на католическата младеж. Идеята за свикването на такъв съборъ дойде отъ папа Йоанъ-Павелъ II и първият съборъ бѣ проведен на Врѣбница вѣ 1986 г. вѣ италианската столица Римъ. Междувременно такива събори бѣха проведени вѣ Буеносъ Айресъ, Денвъръ, Парижъ и другаде. Вѣ 1991 г. 1 милионъ и 500 хиляди младежи взѣха участие вѣ събора, който бѣ проведен вѣ Ченстохова – Полша, родината на папа Йоанъ-Павелъ II. Следъ падането на берлинската стена това бѣше първият свѣтовен съборъ, вѣ който можаха да участватъ младежи отъ Източна Европа.

Вървейки по стѣпките на своя предшественикъ Йоанъ-Павелъ Втори, новоизбраниятъ папа Бенедиктъ XVI сѣщо почете съ присѣтствието си събора вѣ Кьолнъ

и съ това засили неговото значение.

Повече от 400 хиляди младежи, разположени по двата брѣга на Рейнъ, посрѣщнаха съ невиджано въодушевление папа Бенедиктъ XVI, който пристигна, придруженъ отъ голѣмъ брой кардинали и митрополити. Главата на католическата църква бѣ посрещнатъ предъ прочутата катедрала – Кьолнския Домъ, и взе участие вѣ една тържествена литургия. Специално богослужение бѣ отслужено за 3000 семинаристи – бѣдещи свещеници.

На другия денъ папа Бенедиктъ XVI бѣ приетъ вѣ Кьолнската синагога, кѣдето произнесе слово съ апелъ за разбирателство между различните религии, а следъ това проведе среща съ представители на мюсюлманската общност вѣ Германия. При този случай той осѣди проявитѣ на тероризъмъ.

Най-импозантно събитие вѣ тази среща на католическата младежъ си остава

обаче Божествената литургия, която бѣ отслужена извън Кьолнъ, на прочутото поле "Маруенфелдъ". Стоотици хиляди младежи бѣха заели мѣсто още предишната вечеръ и прекараха нощъта на полето, само и само да бѣдатъ по-близо до олтара, предъ който Бенедиктъ XVI произнесе своето слово. Повече отъ 1 милионъ и 200 хиляди младежи взѣха участие въ това богослужение.

Свѣтовниятъ съборъ на католическата младежъ даде възможностъ на хиляди младежи да се запознаятъ съ младежи отъ друга раса, съ другъ манталитетъ и други условия на животъ. И всичко това въ една атмосфера на толерантностъ и разбирателство. Той показа, че съвременната младежъ не се различава отъ младежъта на предишнитѣ поколения и че тя е готова

да откликне съ идеализъмъ на нуждитѣ на днешното човѣчество. И това е, което ни дава вѣрата и засилва убеждението ни, че и българската младежъ е готова да даде своята данъ за изграждането на едно пощастливо общество. Затова е необходимо обаче да ѝ дадемъ възможностъ тя да се изяви; трѣбва да ѝ дадемъ възможностъ да докаже на какво е способна. И затова нека отворимъ широко вратитѣ на Българския Националенъ Фронтъ за представителитѣ на младото поколение. Само така ще можемъ да осигуримъ изпълнението на нашата целъ – да изградимъ една свободна, демократична, независима, национално едина и социално справедлива българска държава.

Евдокимъ Евдокимовъ,
Германия

Рекомендация

Още за общественя съвет в МВР

Дългоочакваният Обществен съвет в Министерството на вътрешните работи (МВР) е факт. Съставът му обаче не оправда надеждите, че наистина може да се роди структура, която да служи като обществен коректив и граждански контролор на най-голямата силова машина в държавата. Напротив – съмненията и въпросите, които възникват, са много повече.

При официалното представяне на новата структура бе обявено, че съветът ще е гарант пред обществото, че работата на МВР ще бѣде в най-добрия смисъл коригирана, ще подлежи на контрол и ще бѣде във фокуса на общественото

"Напѣните на господата, които ще се упражняват на тема Обществен съвет, е редно да приключат, защото това не е тема на обществото и ще предизвика обратна реакция. А тези, които са се занимавали с разработки, и те знаят кои са, не трѣбва прекалено да разчитат на възпитанието ми. Ако много държат да бѣдат огласени политически разработки, аз ще го направя. И тогава ще стане ясно кой се е занимавал с тях и ще трѣбва да обяснява с какви мотиви го е правил."

Румен Петков, в. "Труд",
19 септември 2005 г.

Б. Р. – Със заплахи временен резултат се постига, но далеч не се стига.

внимание. Дотук добре.

Но какви хора влязоха във въпросната структура? Всички те са бивши министри и главни секретари в МВР или експешове на различни разузнавания и контраразузнавания. Единственото изключение е Гиньо Ганев, който в момента е национален омбудсман – народен

защитник. Повече от основателни са страховете, че тези хора не могат да осъществяват граждански контрол върху система, в която са ръководили, или в която са работили. Но това е най-малкото притеснение.

И в предишното правителство имаше подобни структури. Бившият вътрешен министър Георги Петканов твърдеше, че се съветва с предшествениците за почти всички управленски решения. Главният секретар Бойко Борисов събра всичките си предшественици от 1990 г. насам в една структура, която също трябваше да консултира и да осъществява обществен контрол. И двете образувания бяха добре рекламирани. Идеята бе добра – така МВР демонстрира на политическата класа приемственост.

Но в крайна сметка от това нищо не произтече, най-малкото пък се осъществи граждански контрол. Затова и съмненията, че този път ще се получи, са основателни.

Интересно ще е да се наблюдава как някои от фигурите в този обществен съвет ще работят заедно, след като е публична тайна, че не могат да се понесат заради противопоставянето помежду им. Голяма част от тях предизвикаха и силна политическа реакция заради нечистото си минало, свързано с престъпния репресивен режим на комунистическата партия. Половината от членовете са от бившата Държавна сигурност. Няколко са бивши депутати от БСП – Бриго Аспарухов, Гиньо Ганев, Тодор Бояджиев. Не малка част пък са от генералското движение в БСП. Дру-

ги са от асоциациите на бившите разузнавачи и контраразузнавачи, които също минават за близки на БСП. Изобщо не е ясно какво прави един омбудсман (държавен граждански защитник) в Обществен съвет на МВР. Ами ако при него дойдат оплаквания от МВР, от специалните служби, от министъра, от главния секретар, от шефовете на национални служби?

Омбудсманът е независим и няма място в нито една подобна структура. Факт е, че е много трудно да се осъществява граждански контрол върху наистина изключително затворена, тайнствена и силова машина като МВР. Година наред обществото бе “убеждавано”, че това се прави от министъра и от неговия политически кабинет. И то във времената, когато МВР-шефът държеше цялата власт във ведомството – и по отношение на кадровата политика, и за използването на специалните разузнавателни средства – подслушване, следене, филмиране, и за пращането на барети в акция, и за уволненията и назначенията... Сега като граждански контрол ни се представя една структура, създадена предимно от хора, които или са ръководили системата, или са били високоставени офицери в нея. Те могат да съветват министъра, могат дори да са му полезни, но да се представя това като своеобразен обществен коректив, е, меко казано, абсурдно. Изглежда, отново медиите ще трябва да се нагърбят с тази задача. Без да влизат в специален съвет към МВР.

*Емил Райков, в. “Сега”,
15 септември 2005 г.*

Кои са членовете?

Гиньо Ганев – няколко пъти беше депутат от Коалиция за България, въпреки че твърдеше, че няма нищо общо с БСП и че е само експерт. Бивш председател на Отечествения фронт, който след 1989 г. се преименува на Отечествен съюз. Сега е омбудсман с проблеми и претенции около настаняването на институцията в удобна сграда. Зет на прословутия Кимон Георгиев.

Богомил Бонев – бивш главен секретар на МВР, бивш вътрешен министър в служебния кабинет на Стефан Софиянски и правителството на Иван Костов. Той също твърди, че е заемал тези длъжности като експерт. Бе освободен от Костов през 2000 г. Няколко месеца по-късно Бонев извади много данни за нарушения срещу бившия премиер. Настоящ адвокат и консултант.

Бриго Аспарухов – бивш кадрови разузнавач в Гърция, бивш шеф на разузнаването до 1997 г. После бе депутат от БСП. Бе направен опит да бъде назначен за съветник по националната сигурност на премиера Симеон Сакскобургготски и своеобразен координатор на спецслужбите. След силен международен и вътрешен натиск това бе осуетено. Настоящ консултант.

Коста Богацевски – бивш следовател при комунистическия режим, бивш зам.-шеф на националното следствие, бивш главен секретар на МВР по времето на Виктор Михайлов. Настоящ адвокат.

Румен Стоилов – бивш секретар на МВР по времето на Виктор Михайлов и доскорошен зам. вътрешен министър. Напусна неочаквано няколко дни преди края на мандата на правителството “Сакскобургготски”.

Любен Гоцев – бивш външен министър, бивш зам.-шеф на разузнаването на комунистическата ДС. Твърди, че знае много за Иван Костов и че противно на разпространеното мнение, няма нищо общо с връщането на Симеон Сакскобургготски в България.

Людмил Маринчевски – бивш главен секретар на МВР по времето на Христо Данов, стана депутат от Евролевицата, но напусна сам парламента. Занимава се с охранителен бизнес.

Георги Ламбов – бивш главен секретар на МВР по времето на комунистическото правителство на Виденов и Любомир Начев. Сега се занимава с бизнес.

Горан Симеонов – председател на Асоциацията на разузнавачите от запаса (бившо управление на ДС за външно преследване), бивш кадрови разузнавач.

Пенчо Пенев – бивш вътрешен министър, бивш конституционен съдия, настоящ шеф на Националния институт по правосъдие, който обучава младите съдии, прокурори и следователи.

Павел Николов – председател на Асоциацията на бившите контраразузнавачи, бивш зам.-шеф на Национална служба “Сигурност” по времето на Виденов.

Тодор Бояджиев – бивш кадрови разузнавач, бивш зам.-шеф на разузнаването, бивш главен секретар на МВР, бивш депутат от БСП.

Чавдар Червенков – бивш шеф на военното разузнаване, напусна след конфликт с Бриго Аспарухов и бе пратен посланик в Тунис. После стана служебен вътрешен министър в правителството на Ренета Инджова, беше началник на кабинета на военния министър Бойко Ноев. Сега работи в Центъра за изследване на демокрацията.

Това са хората, които преследваха антикомунистите в България и българската политическа емиграция

Все някой трябва да припомни!

И **тогава**, на 9 септември 1944 г., както и **сега**, на 16 август 2005 г., комунистите използваша коалиционната форма, за да заграбят властта.

Тогава те на знамето си бяха написали “Вземаме властта в името на възстановяване на Търновската конституция, която беше поругана от фашистите”.

Сега те високо тръбят: “Ние сме тези, които ще създадем условия, за да влезе благополучието в дома на всеки българин. Ние ви водим по пътя към Европа.”

Тогава още с вземането на властта забравиха за възстановяване на конституцията и започнаха масови репресии срещу българския народ. Летописецът казва: “Те кляха народа така, както енчари не са го кляли.” Укрепили се във властта, те платиха с ливните поддръжката на коалиционните си партньори. Отворете историята! Хиляди кръстни и безкръстни гробове оставиха зад гърба си. Заплахите превърнаха в разплата. Смърт, затвори, лагери беше разплатата на тези, които им повярваха и ги подкрепиха във властта. Никола Петков, Кръстю Пастухов и имената на хиляди още политически дейци тежат на нечистата им комунистическа съвет. Те умеят да плащат, и то в брой!

Сега навлякоха овчи коалиционни кожи, но хищническият им нрав излиза извън тях. Те не могат да живеят, без да репресират. Започват с размахване на пръст към тези, които не са съгласни с тях. Продължават със заплахи и завършват с убийства, затвори и лагери на смъртта. Тези, които ги подкрепиха във вземането на властта, нима не знаеха това?

Господа коалиционни партньори на Българската социалистическа партия, в живота на хората и въобще във времето и пространството всичко е уникално-неповторимо, но не забравяйте поуките на миналото. Не забравяйте, че подготовката за утрешния ден започва от днес. Отворете си очите! Тя, подготовката, започна вече! А благополучието, сигурността и чистият светъл път към Европа? Обърнете се и ги вижте – закачени на пирон зад вас. Те чакат реда си да бъдат свалени и запокитени в блатото на илюзиите.

20 септември 2005 г.

Незнакомов

Агресията като поведение

Интересите са съществен двигател в поведението на човека. Грубите интереси стоят в основата на агресията като поведение, която всекидневно ни поднася в най-различни варианти. Това е проява на пряко или косвено атакуване на другите, на онези, които ни пречат да постигнем желаното. Атакуване чрез необуздани словесни нападки или чрез физическа сила, водеща дори до убийство. Агресията може да се проявява не само между отделни личности, но и между групировки, партии, между поколения – млади и възрастни.

Свидетели сме на агресивно поведение. То е около нас. Поднасят ни го и средствата за масово осведомяване. Размерите на агресията около нас будят основателна тревога. Тя плаши, всява страх и ужас. Заплаха е за сигурността на живота, защото нейни жертви нерядко стават невинни хора. Формите на проявление на агресията са най-различни: отправяне на обидни думи – нерядко ги слушаме и в Народното събрание, заканване за саморазправа, побои, убийства. В подобни случаи става дума за липса на установени социални и морални чувства и привички на така необходимото ни днес културно поведение.

Агресията може да се дължи и на развито чувство за малоценност, което човек се стреми да компенсирa с агресивно поведение.

Агресията в индивидуалния и общественя живот е признак на неуравновесеност, липса на култура на поведението, неумението да овладяваш себе си в критични ситуации, демонстриране на злобедна сила.

А колко грозни са хората при агресивни нападки, сякаш са изгубили човешкото у себе си: зъл поглед, нападателна поза, заканителни жестове, подигравателни мимики – всичко това буди отвращение у възпитания, културния човек, умеещ да владее себе си! И колко грозни, страшни са последиците от агресивен акт: смърт, разруха, страх, отчаяние от живота и др.

Питам се, с какво българинът е заслужил това да живее в социална среда с прояви на агресивност? Крайно време е да спре всеки сам агресивността си и да осигурим на човека достоен, спокоен, културен живот. Докато не е станало късно. От всички етажи на обществената пирамида, от висините до низините да спрем агресията. Власт, богатство, пари, охолан живот, околосветски пътешествия нямат никаква стойност пред достойния за уважение честен човешки живот. Те само носят разруха, човешко падение.

Елена Вачева

Позиция

Съобщение от САЩ

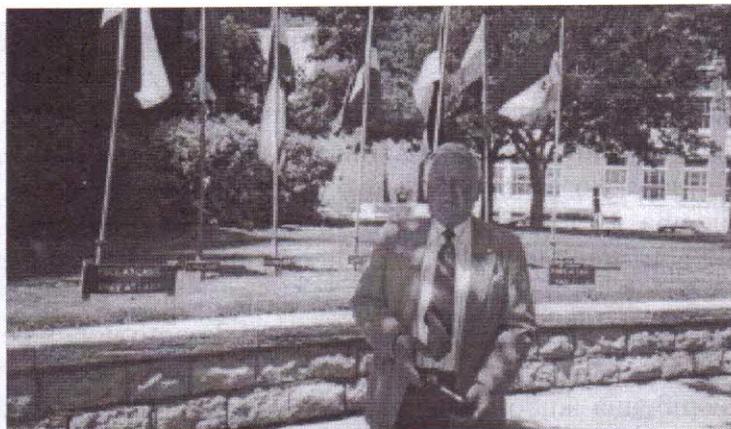
Клоновете на Българския национален фронт, Инк., САЩ, в Бъфало, Торонто, Ниагара Фолс и родолюбивата българска емиграция, съвместно с черквата "Св. Иван Рилски" организираха на 11 септември 2005 г. панихидата във връзка с 61-годишнината от 9 септември 1944 г. – най-черната дата в новата история на България.

Комунистическите главорези по нареждане на Москва в кратък период, след като взеха властта след окупация на отечеството ни от съветските войски, избиха без съд и присъда над 100 хиляди мирни граждани, само защото, че не обичаха комунизма.

Службата (панихидата) беше извърше-

Пред паметника на жертвите на комунизма отляво надясно: Тони Ворош, Миро Гергов, отец Грозданов, г-жа Добра Неделкова и единственият жив още от групата на полк. Гологанов антикомунист, който се е сражавал в България с червените поробители, г-н Никола Тумпалов.

на от отец Тодор Грозданов. Присъстваха повече от сто български емигранти със семействата си. На панихидата говори зам.-председателят на БНФ, Инк., г-н Миро Гергов. На състоялото се след панихидата събрание г-н Миро Гергов бе избран за почетен директор на българската общност. Присъстваха и група членове на БНФ от Клевеланд начело с г-н Илия Казанджиев.

Тържеството бе предавано по телевизията в Бъфало.

Гости на "Борба"

Български национален съюз "Нова демокрация"

В миналия брой на сп. "Борба" съобщихме за пререгистрацията на Българския национален съюз "Нова демокрация". Днес предлагаме на читателите на списанието програмата на съюза, приета на учредителния конгрес през 1990 г., която в основни линии се покрива с програмата на Българския национален фронт.

Програма

БНС "Нова демокрация" е открита общност, в която могат да членуват всички български граждани над 16-годишна възраст, които приемат свободно и по убеждение нейната политическа програма.

БНС "Нова демокрация" е създаден в драматичен момент от съвременната история на българския народ.

Икономическата катастрофа, моралното падение, опустошената национална душевност, безверието и тревожната апатия, изострените етнически отношения и аспирациите на някои съседни държави са вик за спасение.

БНС "Нова демокрация" се обръща към цялата наша общественост с възвание "Да спасим България!"

БНС "Нова демокрация":

– ще се бори за изграждане на нова възродена България – държава на единен и сплотен народ, високо цивилизована, правова и социално справедлива, гарантираща всички човешки права, извоювани с много мъки и кърви от съвременния модерен свят;

– ще ратува за изграждане на нова възродена България в културно и просветно отношение, базирайки се на традициите на нашия народ и ползвайки се от опита на най-напредналите съвременни нации;

– ще настоява за въвеждане на най-строги, но справедливи закони за пресичане пътя на престъпленията, които в момента създават хаос в държавата и всяват страх и несигурност у гражданите;

– ще брани с всички средства националната ни независимост и свещените граници на скъпото ни Отечество;

– с хуманни средства ще съдейства за активизиране на патриотичните чувства и гражданското съзнание на нашето общество и да вдъхне вяра в щастливото бъдеще на нацията ни;

– ще се бори България да стане съвременна демократична страна, в която Търновската конституция ще гарантира еднакви права и свободи за всички нейни граждани, без да се накърнят интересите на нацията ни.

БНС "Нова демокрация" в своята програма за действие:

– изключва възможността в бъдеща България да има привилегировани групи, съсловия

или отделни личности;

– приема икономика, изградена на база частна собственост, лична инициатива, доброволни кооперативни сдружения и държавно регулиране на някои важни сектори от народното стопанство;

– приема активното и непосредствено участие на работниците в управлението на промишлените предприятия, с право да изкупуват акции и участват при разпределяне на печалбата от техния труд;

– се бори за постепенна, но пълна ликвидация на всички неефективни производства и тези, които тровят и замърсяват околната среда;

– е за бързо възстановяване на селското стопанство, като за тази цел земята се предостави на нейните собственици, а държавата осигури на земеделските стопани съвременна агротехника, семена, торове и подобри условия за рязко увеличаване на скотовъдството срещу нисколихвени и дългосрочни заеми;

– ще се бори за коренно изменение структурата и организацията на туризма в България, ползвайки опыта на най-напредналите в това отношение страни. Опитът показва, че туризмът може да се организира на най-високо равнище само като се предостави на частни лица. От туристическата ни практика трябва да отпадне всичко, което ни заповства пред чуждестранните туристи;

– приема за задължителни гаранциите всички граждани на страната ни да живеят при нормални човешки условия. Особени грижи трябва да се полагат за възрастните хора, като им се осигури необходимия екзистенци-минимум;

– ще се бори за осигуряване на подходяща работа на младите хора, според квалификацията им, нормални битови условия – жилища, обезпечдане и заплати, осигуряващи всички техни потребности, в резултат на което естествено и непринудено ще се създадат здрави и многодетни семейства;

– ще отстоява създаването на система за справедливо данъчно облагане в зависимост от размера на доходите.

Издигайки повика за изграждане на нова демокрация БНС е против всички ограничения, отнасящи се до правото за придобиване на частна собственост. В това отношение България трябва да стане съвременна цивилизована страна.

БНС “Нова демокрация” смята, че България трябва да поддържа делови и културни връзки със съседните балкански страни, Европа, САЩ, Япония и др. във взаимен интерес. Икономиката ни не може да се развива без активното ни сътрудничество с всички развити страни, особено с тези от Европа. Огромният пазар и суровинните ресурси на Русия са абсолютно необходими за развитието на нашата икономика в бъдеще.

В резултат на дългогодишна порочна политика в нашето общество позагългнаха много човешки добродетели – честност, трудолюбие, трезвеност, самодисциплина, толерантност, етичност и чувство за красота. Всекидневието ни е тревожно – груби човешки отношения, липса на елементарно отношение към ближния, неспазване на обществения ред, безогледно замърсяване на околната среда, безотговорно рушене на обществената собственост, нежелание за труд и духовно извисяване на някои категории хора, неподдържане на елементарна хигиена в жилищните райони, сексуална разпуснатост, алкохолизъм, кражби, злоупотреби и убийства.

БНС “Нова демокрация” приема като първостепенна своя задача да се бори с всички свои сили и с помощта на цялата общественост с посочените негативни прояви. Само с чисти души ще успеем да изградим Ново общество; нова демокрация.

БНС “Нова демокрация” в своята политическа програма:

– е за държава, изградена на многопартийна система на управление, с държавен глава Н. В. Симеон II – цар на българите;

– ще сътрудничи с всички политически партии, съюзи, обществени организации и др., на които не са чужди националните проблеми и те се поставят над тесните им партийни интереси;

– приема решаването на глобалните национални проблеми като задължение и право не на една отделна партия, а на целия наш народ.

Представяйки своята политическа програма, БНС “Нова демокрация” се обръща към всички сънародници с апел да си подадем ръка и с общи усилия да преодолеем тежката икономическа, политическа и морална криза.

БНС “Нова демокрация” ще развива своята дейност във всички населени места, спазвайки нормативните документи, регламентиращи дейността на политическите партии в България. ■

Изх. № 6/17.09.2005

Пазарджик

До Представителството на
Българския национален фронт, Инк.,
България

Уважаеми господа,

Приложено ви изпращане за запознаване и публикуване в списание "Борба":

1. Декларация на Областния клуб на "Асоциация Български национален фронт" – Пазарджик, за подмяна на вота на избирателите, приета на 29 август 2005 г., на която сме дали гласност на територията на областта ни чрез телевизия "Телекабел" – Пазарджик.

2. Обръщение към гражданите на Пазарджик и областта ни за същността, целите и задачите на създадения от нас Областен клуб на "Асоциация Български национален фронт".

3. Оповестили сме Управителния съвет на клона, както следва:

Председател: Гавраил Николов, тел. за връзка 0888 010684

Зам.-председател: Борислав Николов, тел. 034 2 32 91, 0897 351372

Секретар: Георги Хаджийски, тел. 034 8 20 36

С уважение: Б. Николов, зам.-председател

Декларация

на областния клуб "Асоциация Български национален фронт" – Пазарджик

С огромно огорчение констатирахме, че пред погледа на народа ни се извърши истинска фалшификация с подмяна на изборния вот от 25 юни 2005 г., като вместо гласуването от народа ни десноцентристко демократично управление на страната властта се предаде на лъжереформистите комунисти, с което се постави край на:

1. Прилагането на закона, приет от 39-то Народно събрание, обявил комунистическия режим за престъпен.

2. Ликвидирането на геноцида над народа ни във всичките му форми и видове.

3. Изнасянето на истината и възмездие за виновниците за появата на външния гълаг, раздадените червени капитапи и неосъдените престъпници.

4. Изчистването на структурите от всякакъв вид от комунистическите властелини.

5. Истината за извършения грабеж с така наречената приватизация и създадените обръчи от фирми.

6. Истинска национална политика спрямо България и българската диаспора.

Затова се обръщаме към гражданите на Пазарджик и Пазарджишката област със следното възвание:

1. Гласоподавателите на НДСВ и ДПС, преце-

нете решението си и ако не сте гласували за това, което извършиха вашите партии, снемете доверието си от тях публично. Оставете ги без вашата подкрепа.

2. Гласоподавателите на ОДС, ДСБ и БНС, преценете решението си дали одобрявате разцелеността на десницата, извършено от техните ръководства, на множество безсилни формирования и ако сте против това, снемете доверието си от тях. Оставете ги без вашата подкрепа и незабавно поискайте създаване на нова ясна политическа организация с честни и неподкупни дейци в Пазарджик, Пазарджишката област и страната. Заявете им да помислят на кого служат с действията си и че те носят определена вина за връщането на комунизма като власт в българския политически живот.

3. Настояваме ръководството на "Асоциация Български национален фронт" да предприеме действия за превръщане на Асоциацията в политическа организация с ясно изразена демократична и антикомунистическа насоченост.

4. Предлагаме ръководството на АБНФ да изрази незабавно и ясно становището си по извършената подмяна на вота на избирателите.

29 август 2005 г.

Управителен съвет на областния клуб на
АБНФ – Пазарджик

Обръщение

Уважаеми госпожи и господа,

Изминалата 2004 г. е историческа за България.

По решение на XXIX редовен двугодишен конгрес на Българския национален фронт, Инк., Чикаго – САЩ, състоял се на 5 и 6 юни 2004 г. в София, България, в страната ни се учредява и съдебно регистрира национална по дух и социална по съдържание организация – “Асоциация Български национален фронт” – АБНФ, като гражданско, надпартийно, демократично анти тоталитарно формирование на българските национално-патриотични и обществено отговорни сили. Тя се появява в точното време и място с определена цел – да запълни вакуума, образуван от лутанията и експериментите на политическите сили в годините на прехода.

През същата година страната ни стана пълноправен член на най-демократичния и най-могъщ отбранителен съюз в света – НАТО.

Един от първите регионални клубове на “Асоциация Български национален фронт” бе създаден в Пазарджик.

Ние, членовете на същия, смятаме за необходимо да направим достойние на гражданите на Пазарджик и областта същността, целите и задачите на създадения от нас регионален клуб на АБНФ – Пазарджик.

1. На 26 април 2000 г. 38-то Народно събрание прие Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен. Ние настояваме за подвеждане под отговорност за престъпления против нацията и човечността по чл. 2 на същия да бъдат осъдени всички виновници за извършените от тях престъпления, за което давност няма и никога не е късно.

2. За периода от 9 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. властване на комунистическата партия в страната ни са избити:

През септември 1944 г. без съд и присъда над 20 000 граждани.

През същата година бяха разкрити над 80 концентрационни лагери, през които минаха над 150 000 недоволни и противници на комунистическия режим.

През 1944-1946 г. се провежда акция за откъсване на Пиринския край от България и присъединяването му към Югославия, с над 200 хиляди българско население.

На 4 декември 1963 г. се провежда пленум на ЦК на БКП с единствена точка в дневния ред – за влизане на България като република на Съветския съюз. Само това последно предателство на комунистическата партия е достатъчно да се поставят на подсъдимата скамейка всички ръководни дейци на същата, а самата партия и всичките ѝ аналози и наследници да се обявят извън закона.

От пролетта на 1950 г. до втората половина на 80-те години на миналия век се провежда от комунистическата партия истински червен расизъм, което е геноцид над собствения народ.

3. Затворена съзнателно е все още вратата за българските политически емигранти, напуснали Родината след черната дата 9 септември 1944 г., към ръководните структури на държавата. Ключът на тази врата се държи все още от структурите на комунистическата партия, днес социалистическа, която и след 1989 г. (годината на промяната) властва в България. Ние сме твърдо решени да съдействаме за отварянето на тази врата и за свободен достъп до властта на политическата ни емиграция. Ние се борим за безкомпромисно отстраняване от плътта на народа и от властта на комунистическите дейци, имащи отношение към нещастията на българския народ като функционери на обявената за престъпна от българското Народно събрание комунистическа партия и режим, властвал в България от 1944 до 1989 г.

4. Ние настояваме за конфискуване на ограбените богатства от комунистическите властници и поставянето им там, където им е мястото.

Ние не желяем мъст, а възмездие.

Нашата цел е да дадем отново възможност на българските граждани при равен старт да покажат онова, на което са способни, а не да се дава крачка напред на бивши-

те номенклатурчици на БКП.

5. Ние сме за изхвърляне от всички обществени и политически структури на постапените лица-апаратчици на комунистическата партия.

6. Ние сме за **върховенството на закона**, прозрачна приватизация и инвестиционна и данъчна политика в помощ на малките, семейните и средните предприятия, водеща до създаване на стабилна и силна средна класа.

7. Ние сме за незабавно прекратяване на погрешно структурираната здравна реформа, при която е деформирано предназначението ѝ.

8. Ние сме за незабавно изведени на чист път българско образование, наука и култура, без оглед на интересите на групировки и мафиотски икономически структури.

9. Българската православна църква е длъжна да възстанови единството си чрез незабавно свикване на Църковно-народен събор, а не чрез подставени лица, агентурчици и полиция, администрирани от властта.

10. Ние настояваме в съдебната система да останат само честните и чистите, без минали обременения магистрати.

11. Ние знаем, че в много общини, градове, села и в самата държава участват комунистически заговорници, които пречат връщането на земята на собствениците ѝ, на стопанското развитие. Знаем, че се възстановяват паметници на комунисти-убийци и на поробители, имена на улици, местности и селища, наименувани на комунистически сатрапи, което обезверява надеждата на народа ни за справедливост и отдаване на всекиго заслуженото. Такова състояние е нетърпимо! Ние сме за смела държавна реформа в трите власти и очистването им от влиянието на мафиотските структури.

12. **Ние ще кажем истината и ще настояваме за най-строга отговорност от всички, които имат дял за:**

а) появата на външния дълг, узаконяването му от правителството на Беров и връщане на откраднатите средства;

б) на кого и защо Луканов раздаде началния капитал и как те, червените вождове, трансформираха политическата си власт в икономическа;

в) за неосъдените и до момента бивши министри, банкери, депутати, кредитни милионери, за протаканите или прекратени някои особено тежки дела и такива за фалити на банките, пирамидите и финансовия колапс през 1996-1997 г.;

г) за изчезналите 179 милиарда щатски долара от оценката през 1989 г. на държавните предприятия, фондове, сгради и активи, която е била 183 милиарда щатски долара, а към 2003 г. в държавата са влезли само 4 милиарда такива;

д) за неизвършване на декомунизация в страната и защо ние останахме единствени без такава от целия Източен блок.

13. Ние сме за изработване на нова конституция, основана на световните демократични ценности и на Търновската конституция.

14. Ние ратуваме да бъдат събрани под един покрив всички, които имат българско самосъзнание и се борят за свободна, демократична, независима българска държава.

15. Ние сме за създаване на условия за нормален живот на децата на пострадалите и избитите борци срещу комунистическата тирания.

Ние ви призоваваме на борба, с общи усилия да преградим пътя на тези, които следизборно и коалиционно искат да се окопаят във властта и да узурпират управлението за десетки години напред.

Ние помним тяхното четиридесет и пет годишно комунистическо управление.

Днес ние плащаме икономическите му лихви.

Днес ние сме свидетели на новата комунистическа буржоазия, хванала здраво в клещи икономиката.

Ако не си помогнем сами, няма кой да ни помогне.

Граждани на Пазарджик и областта, Това е нашата истина, за която се борим и която с общи усилия ще победи в града, областта и държавата.

За регионалния клуб на АБНФ –

Пазарджик, ръководство:

Г. Николов,

Б. Николов,

Г. Хаджийски

“He!” на забравата

Тодор
Бобев

В ранното декемврийско утро бе паднала гъста мъгла, а студеният повей на приближаващата зима беше пръснал по чернелите дъбови стволи бели ивици от скреж. Припреният шум от конска каруца глъхнеше някъде встрани, там, където минаваше издъненият стар и изоставен горски път. Превит на две, заметнат с протрит сив ямурлук, седнал направо върху канатата на каруцата, фронтовакът Христо Събев бързаше да изоре нивата си в “Кара орман”. Раненият крак го болеше, а времето беше толкова противно, че ако отпуската му не свършваше след два дни, той нямаше да излезе дори извън портата на старата си бащина къща. В главата му се въртяха тягостни, тежки мисли. Спомни си за боя край Царево село, за германската мина, която върхлетя с вой сред техния картечен разчет. Убит бе мерачът, ранени бяха всички останали, но той се отърва най-леко. Парче от мината проби бедрото му, но костта остана здрава. Затова лекарите от военната комисия, пред която се яви след изписване от болницата, го прегледаха набързо и го обявиха за здрав. А председателят му каза безцеремонно:

– Стягай се за фронта, ще бием германците в Унгария..

“А какво ще правим в Унгария, за кого ще проливаме там кръвта си? Каквото правим и в Македония, не била уж наша, а ни пращат да я освобождаваме” – мислеше си загрижено Христо.

Ято черни гарвани прелетя ниско над гората и конете свиха уплашено уши. Свъсеният каруцар ги изруга сърдито и посегна към камшика. Сега тревогата му се прехвърли към предстоящата работа. Ще успее ли да я изоре и засее за два дни? Тази нива е над три декара, пък и времето какво е...

С всяка изминала минута ставаше по-студено. От запотените гърбове на конете се вдигаше топла пара. А стомахът го болеше от сутринта – остро, на пристъпи.

Докато подготвяше плуга, Христо пусна конете да се поразтърчат. Те тръгнаха към горния край на нивата, но внезапно се върнаха уплашени и се завъртяха край каруцата. Христо ги погали по главите и шиите и започна да ги впряга. Но възбудата и безпокойството на животните се увеличаваше и той си помисли: “Да не са се навъртели наблизно вълци?” И дори съжаляваше, че не взе ловната си пушка. Но после се успокои – земята беше още топла, не беше покрита от сняг. По това време вълци не нападат хора. Но като наблюдаваше нервните тръпки по гърбовете на конете, отново бе обхванат от предчувствие за нещо неприятно, което му пред-

Закъсняла оран (разказ по действителна случка)

стои в близките минути.

Постепенно работата го отвлече, плугът потъваше дълбоко в мократа земя и той със задоволство оглеждаше първите бразди, от които излиташе мека, земна топлина. Но накрая на четвъртата бразда близо до гората конете отказаха да вървят. Заинатиха се, дърпаха се назад... Камшикът, затъкнат в белите като сняг навои, бе изтеглен и последвалият плясък във въздуха трябваше да предупреди конете, които добре познаваха своя стопанин. Но те отново се дърпаха отчаяно назад, дори правеха опит да се вдигнат на задните крака. И когато в следващия миг камшикът заплочя върху мокрите им гърбове, те тръгнаха напред със скокове и изненадаха упорития орач, дори го повлякоха. Но той хвана здраво дръжките на плуга, натисна го силно надолу и за негова изненада усети как потъва в рохкава, куха земя. Миг по-късно потъна и той, нагази нещо меко, пропадна още надолу и се уплаши. Но ръцете му, изтеглени силно напред от мощния порив на уплашените коне, издържаха напъна и го извлякоха на здрава земя. Още когато пропадеше в кухнята, Христо почувства остра миризма на мърша, на разлагаща се плът. Сега тази миризма се беше пръснала навсякъде, тя бе толкова нетърпима и противна, че гърдите му сякаш отказваха да поемат въздух и той почувства, че ще се задуши. Застанал пред конете, които цвилеха тревожно, разтърсван от студени тръпки, той съгледа някаква дрипа и когато се наведе да я разгледа, разбра, че това е човешка ръка – посиняла, разложена, покрита с парче син плат – вероятно ръкав на риза. Без да пуска от ръката си юздите на подплашените до полуда коне, Христо се обърна встрани – там, където беше потънал плугът. Под счупения тънък пласт земя бе зейнала голяма яма, пълна с безредно нахвърляни трупове на хора. като издържа първоначалното напрежение от тази ужасяваща гледка, той разпрегна конете от плуга и ги поведе към каруцата. Видял на фронта много убити, срещал се сам със смъртта не един път, Христо се опита да запази самообладание. След като заметна конете с чуловете и ги привърза здраво към каруцата, той се върна отново при страшната яма. Този път огледа внимателно разложените човешки тела, кръвта, която още личеше по дрехите им, и забеляза нещо, което отново го ужаси. Всички трупове бяха обезглавени, главите бяха нахвърляни безредно в ямата, а две широко отворени очи сякаш искаха да му кажат нещо. Без да откъсне поглед от тях, привлечен като от магнит, той влезе в ямата, нагази мъртвите тела и повдигна отрязаната глава. Черните, зацапани със сьсирена кръв коси, го накараха да разгле-

да главата внимателно. За да види зейналата черна дупка от куршум в тила на същата. Като остави главата на мястото, откъдето я взе, Христо излезе от ямата и се огледа внимателно. Едва сега разбра, че е разкрил с плуга само малка част от ямата, чиято дължина надхвърля двадесет метра. Движейки се успоредно на тази добре очертана ивица пропаднала земя, той видя безредно пръснати множество гилзи от пушки, pistolети, автомати... Явно разстрелът на хората бе ставал тук, на това място. Сега си спомни, че когато пристигна в селото още с патерици, първата новина, която чу, беше, че в Кара орман комунистите избили и заровили много хора. Карали ги с камиони от околийското управление всяка нощ, изстрелите и виковете на жертвите се чуваха дори в селото. Това потвърди и баджанакът му Димо Ювата. Той беше горски и знаеше всичко. Сигурно затова го съветваше да не оре тая нива:

– Остави я за пролетта, вълци я яли – казваше няколко пъти той и Христо се чудеше на тоя странен съвет.

На тези слухове той вярваше и не вярваше. Не допускаше само това, че неговата нива, останала от деди и прадеди в тая гъста, забутана гора, ще стане гробище на толкова избити без съд и присъда хора. А как ли ги търсят техните близки, може би ги очакват още да се върнат? Тръгнал с бавни крачки към каруцата, Христо си представяше ужасите, които са ставали тук, в неговата нива. И заедно с мъката и съчувствието към избитите хора, в него се надигаше чувство на гняв и ненавист към убийците. “Значи докато воювахме на фронта, тези бабаити се сражаваха с невинни, навързани хора” – мислеше с ожесточение той.

Застанал пред конете, той ги потупа по мокрите вратове:

– А аз мислех, че вълци имало тъдява, глупав съм бил...

И започна да впряга каруцата.

Съдията погледна учудено ранния посетител, по това време клиенти не идваха при него, при това сами, без адвокати, и го запита без уговорки:

– Вие ходихте ли при адвокат, съветвахте ли се за Вашия случай?

Високият, строен мъж го погледна учудено, а после се усмихна горчиво:

– Моята работа не е за адвокат, аз искам направо при Вас... Вчера орах нивата си в гората край “Кара орман”. От кое село съм – от Върбак, закъснях с оранта, защото бях на фронта, дори бях ранен... Лекувах се в болницата, дадох ми отпуск. Утре заминавам отново пак там... Но да кажа за какво съм дошъл – открих в нивата си цяла гробница – големи ями, пълни с убити хора... Скоро са били убити, не са напълно разложени, още личи кръвта по дрехите и телата им. А главите на всички отрязани. Следи от гилзи колкото исках – там е ставал разстрелът. Какво искам – да вземете мерки и откриете престъпни-

ците, да ги накажете сурово. Да наредите да се очистят нивата ми и да се предадат трупите на близките им... Да ги погребат по християнски, а тези разбойници да осъдите, както повеляват законите...

Съдията, възрастен човек, с прошарена коса, размърда тялото си, намести очилата и погледна учудено ранния посетител. Този висок, строен, зеленоок момък му хареса не само с външния си вид. Като наведе глава, той каза с равен, тих глас:

– Кой са разбойници, тези, гдето са избили невинните хора ли? Те са герои, които търсят врагове, намират ги и ги убиват. Сега могат да убият мене, тебе и много други, без да отговарят, защото законите са погазени, тях никой не ги зачита.

Ти искаш от мен да намеря убийците, да ги накажа, но аз вече нямам никаква власт. За тях аз съм класов враг и сигурно скоро ще ме сменят. Но това не е много важно. Отчайващо и страшно е, че за България настъпват тежки дни. Нашите, българските закони ще ги заменят с чужди, които ще наричат класови. Това означава, че те ще се прилагат за едни хора, а за други – не. Но най-страшно е, че новите съдии, които ще дойдат след нас, няма да се интересуват много и от класовите закони. Те ще раздават правосъдие, както им се нареди, и тогава ще стане по-лошо от турско. В съдилищата ще властва неправдата и никой не ще може дори да протестира срещу нея.

А по твоето заявление мога да ти предложа един съвет – остави тая нива, когато се върнеш от фронта, тогава ще решиш какво да предприемеш. И не приказвай това никому, може да си навлечеш голяма беля.

Ех, ако беше преди няколко месеца само, можех да направя много неща, но сега съм безсилен. Властта я взеха тези с червените ризи и шмайзери-те и понеже имат малко ум, способни са на всичко...

Христо наведе глава и тръгна към вратата, но съдията го спря, повдигна тежкото си тяло от стола, стана и се приближи до него:

– Това, което ти казах, не бива да те отчайва. Аз исках да те предпазя от “червените герои” – ако говориш за това тяхно гнусно престъпление, могат да убият и тебе. Но аз мисля, че тези престъпници ще получат възмездие – рано или късно. Аз съм по-възрастен и мога да не дочакам този ден, но ти сигурно ще го доживееш. Тогава ще бъде разкрито всичко и никой няма да бъде забравен. Така е казано и в Евангелието: “Защото няма нищо скрито, което да не се открие, и тайно, което да не се узнае.”

А на фронта се пази, знай, че България сега воюва за чужди интереси и колкото по-малко българска кръв се пролее, толкова по-добре. А тази кръв, която червените престъпници проляха в твоята нива и на стотици още места в България, е страшно престъпление, което никога няма да бъде забравено. Защото по своята методичност, жестокост, безсмислие и садизъм то няма равно на себе си в нашата хилядолетна история... ■

Отворено писмо

До президента на Република България г-н Георги Първанов
Копие: Сп. "Борба", в. "Труд", в. "Сега", в. "Стандарт"

Господин президент Първанов,

Добрият тон изисква и това е в кръга на доброто възпитание, в което не се съмнявам, че притежавате, да се отговаря на поставени въпроси от българските данъкоплатци. Акцентирам върху думата "данъкоплатци", без да пояснявам защо. Вашата интелигентност не ми позволява да направя това. Но в случая си спомням стихотворението на патриарха на българската литература Иван Вазов "Опълченците на Шипка", което той е написал на 6 ноември 1883 г. в Пловдив. И когато известният артист Кисимов при подходящ повод рецитираше това стихотворение, било мало или голямо тръпки го побиваха. А ето и една строфа от него:

*Тогава Столетов, наший генерал,
ревна гороломно: Млади опълченци,
венчайте България с лаврови венци!
На вашата сила царят повери
прохода, войната и себе дори!*

Но очевидно началникът на Генералния щаб ген. Колев или не знае това стихотворение, или го е забравил. То се изучаваше в отделенията и така докато завършвахме образованието си. И тук бих си позволил да отбележа, че когато е следвал висшата съветска военна академия, едва ли на съветските преподаватели им е било дотам да си спомнят това прекрасно стихотворение, а може би и не им е било известно. Ако си спомняте, след 9 септември 1944 г. Вазов беше отречен като "буржоазен писател" от другарите, занимаващи се с това, което не им беше по силите – литературата, а и само това ли?

Но съм изненадан от това, което ген. Колев – началник на Генералния щаб, в компанията на други генерали на 11 август 2005 г. заяви, че за да се притече българската армия на помощ на бедстващото население от природните стихии, трябва преди всичко да се "дадат милиони левове от държавама". Какъв цинизъм в този сублимен момент. И тези мисли бяха многократно повтаряни било по телевизията или радиото, а може би и в пресата. Не съм изненадан, че на това съобщение на Генералния щаб не се намери един воин с генералски пагон да изреве: "Българската армия незабавно ще се притече на помощ на този народ, на който е поверено във военно и мирно време да оказва помощ." Как звучи това на фона на казаното от генерал Столетов на Шипка? Днес не сме ли изправени при същата тежка ситуация? Не коментирам този въпрос! Но ще добавя, че сегашният генералитет, когато са изучавали военното изкуство във великата съветска страна, са запомнили само едно единствено – да бъдем до смърт верни на СССР. България никога не е забравяла и няма да забрави верните български войници и офицери и както се казваше, но сега видоизменено, "народ и армия в добри и трудни моменти винаги ще бъдат заедно". И още нещо, тези висши военни не са запознати с военната история на България или ако са запознати и това е в противовес с днешните им виждания, това е непроситимо. Защото българският войник от единия край на България до другия край, гладен, изморен, подгизнал от гръждове и снегове, за кратко време мина стотици километри, за да срази врага. А сега, когато техните внуци и правнуци биха се радвали на помощ от българската армия, получават само огорчения от подобни мисли и думи на началника на Генералния щаб. И той вместо да изпрати наличния състав в помощ, поставя условия **преди всичко да се дадат пари**. Ако трябва, българският войник шест дни ще яде хляб и сол, а на седмия хляб с чубрица, но той никога няма да забрави своя народ, за разлика от някоя.

Господин президент Първанов,

Като запасен лейтенант от Българската армия съм възмутен до дъното на душата си от казаното. Какъв урок по етика и воинско достойнство подобни изказвания ще дадат на българската армия? Искам правилно да бъде разбран. Тези редове не ги пиша, за да zlepоставя този или онзи генерал, но ги пиша, за да напомня на тях, че "преди всичко воинският дълг било във военно или мирно

време трябва да бъде изпълняван без предварителни условия, каквито поставя генерал Колев". А вие помислете дали някои генералски пагони не трябва да бъдат отнети и носителите им да бъдат разжалвани в редници, но не от българската армия!

Какво е Вашето становище по този немаловажен въпрос?

Лейтенант от запаса
Николай НАЧЕВ, адвокат

* * *

Уважаеми господа от редакционния колектив на сп. "Борба",
Списанието очаквам винаги с голям интерес и след като го прочета, го давам за прочит на тези, които виждат в него свой изразител на политически предпочитания и идеи. Аз съм на 76 години. Помня много неща от царуването на цар Борис III. Имам отлични впечатления от неговото управление, които съм споделял с редакцията. Народът го боготвореше и намираше в него упование за по-добър живот. Дядо ми и баща ми са служили при него и захласнато разправяха за доброто му сърце, воинските му качества (били са с него на фронта през Първата световна война) и отзивчивостта му към скърбите и радостите на народа. В душата си аз станах и останах монархист.

Сега пътувам и се движа между хората. Срещам се с тях и говоря. Много от поддръжниците на монархията са изменили отношението си към нея...

Ако решите казаното от мен в това писмо да отпечатате в списанието, изцяло поемам отговорността за верността му. Нека емигрантите знаят какво направи Симеон от обичта ни към царцината. Никой не е надигравал комунистите, няма да ги надиграе и той, но за това те ще го унищожат, а народът – недовиду.

Т. Дечков, с. Мраченик, Карловско

* * *

Уважаеми представителство на БНФ, Инк.,
Какво става днес в България?
Родината ни е пред прага на унищожението, и то отвътре, чрез предатели, подклаждани отвън.

Бийте тревога! Подменен е вотът на народа, даден на изборите на 25 юни т.г. България **парламентарна конституционна република ли е**, или разграден двор, в който всеки действа по закона на беззаконието?

Питаме се: за толкова глупави и наивни ли ни смятат днес управляващите, та непрекъснато заливат ефира с лъжи и мръсна демагогия, стигаща до съучастничество и престъпност над нас, и то в собственото ни Отечество? Не може да се изфабрикува генетично нещо, което никога не го е имало като наследствена информация, да му се лепне изгоден етикет и да му се наливат жителни сокове от други видове и родове.

Ние, живеещи на благословената земя на дедите ни, искаме да ви предупредим вас, участници в управлението, че не ще успеете да измоделирате от вълци, хиени и псега нов продукт с агнешко лице и заешко сърце. Противопоказно е да се бъркате в законите на природата, нарушавайки нейното равновесие и стремление към естествено възпроизводство на достоен живот, защото тя – майката – създателката, ще ви унищожи! Не се мъчете да правите от жабата слон, защото това води до опасни за живота катаклизми. Не се опитвайте да убиете истински доброто и действително красивото в живота, защото ще бъдете безпощадно и завинаги унищожени. Природата не търпи експерименти! Тя си отмъщава, утвърждавайки равновесието, на което вие съзнателно или не, се противопоставяте.

Българското общество, българският народ си каза думата на изборите за 40-то Народно събрание. Не я подменяйте!

Димитър Бутански, гр. Койнаре

Нови книги

Излезе от печат политическият роман “Миро Гергов”

Кой е Миро Гергов? Какъв е житейският му път? Не родоотстъпник, предател, лакей на комунизма или националист, патриот, горянин, политически емигрант, който е посветил целия си съзнателен живот в служба на България, разказва авторът на романа Кирил Крумов.

Миро Гергов е роден на 4 март 1930 г. През тази година навършва 75. На тази възраст човек може да е стар, но може и да е млад. Това зависи от физическото и духовното му съдържание. Моят герой се радва на добро здраве, бодр дух и крилати мечти. Тежкия живот и многобройните житейски препятствия не можаха да сломят неговия борчески дух. Той и сега се радва на изключителна работоспособност и желание за борба. По този случай го поздравявам.

Миро Гергов е една героическа личност. Бог му е дарил всички качества, за които човек може да мечтае. Най-важното от тях обаче е вечният му стремеж към свобода. В името на тази свобода той напуска бащин дом, семейство и родна земя. Закърмен от малък с идеите на Българските национални легиони, той остава верен на легионерското верую!

Борил се е цял живот и продължава да се бори за изграждането на национално могъща и социално справедлива България. Той мечтае да види своята родина свободна и независима, а българският народ да благоденства.

Той е знаел много добре, че ако продаде душата си на комунистическата власт, може да направи завидна лична и служебна политическа кариера. На него му е било ясно, че комунистите в България са били привилегирована класа и са ползвали всички облаги, които им е давала властта. Имал е тази възможност, но благородният му характер не е подходящ за сделки от подобен род.

За него борбата продължава и сега, независимо че България е свободна страна. Негативните явления от миналото са дали своя отрицателен отпечатък и затова честните хора още се борят за тяхното премахване.

Миро Гергов е убеден и силно вярва в светлото бъдеще на България. Той сега е зам.-председател на Българския национален фронт и като такъв отговаря за дейността на Съюза извън пределите на България. Националният фронт има клонове по цял свят и те ще продължават да укрепват и да се развиват под неговото и активно ръководство на Миро Гергов.

Този изключителен човек с неизчерпаема енергия и вроген патриотизъм е давал и ще дава своята енергия за укрепването и развитието на Българския национален фронт. Този политически съюз е рождба на свободолюбивите българи, които напуснаха родните огнища и се преселиха в далечната чужбина, за да дишат чистия въздух на свободата. Миро Гергов е един от тях и в продължение на 55 години се бори с емигрантския живот и преодолява успешно безбройните препятствия пред него. Той е човек с кристално чиста съвест и издига високо човешките добродетели. Човешка честност може да има само там, където има свобода. В името на тази свобода той е участвал в различни акции против поробителите и десетки пъти се е разминавал със смъртта. Но изглежда, се е родил под щастлива звезда и макар че е раняван много пъти с огнестрелно оръжие, още е жив и здрав, със завидна за годините му енергия.

Такива българи са героите, които пишат историята. Неговият живот представлява верига от бурни моменти, но той винаги е бил победител. Това се дължи на физическите му качества и природни гадености. Малко хора на тази земя притежават толкова големи и разнообразни качества. Неговият живот е пример за подражание от младото поколение, защото той показва на дело как се обича една родина и как се бори за свободата.

Авторът

Б.Р. – Прочетете тази изключителен политически роман, разказващ за живота на човека, на патриота, на българина Миро Гергов.

Прочетете тази книга, за да разберете!

Това е 23-та книга на д-р Павел Бъчваров. След „Безмълвната тилотина“, „Парола Херони“, „Пратеници на смъртта“, „По следите на неизвестното“, „Три секунди тишина“, „Писма от другия свят“, „Без съдебна присъда“ и много други, с които авторът възпитаваше цели поколения, новата книга се посвещава на тези, които загинаха в борбата против Сталин, за да му попречат да завладее Европа и света.

Това посвещение на Виктор Суворов вървя като главна идея в тази документална книга, която е по-страшна от криминална, защото е истинска. Хитлер и Сталин са приятели, докато се вкопчат помежду си в борбата за световна власт, но между тях върлуват без страх от смъртта Гешев, Ото Скорцени, Ромел, Мантойфел, цар Борис III, Иван Дочев и много доблестни парекни офицери.

Разбира се навсякъде се промъкна и предателството. Да го покаже в неговия истински, уродлив образ е втората идея на д-р Павел Бъчваров, който през педяна си живот е жертва на агенти и борец против предателите.

Този невероятен живот на безкрайни битки е изложен между първите и последните думи на тази истинска, но страшна история.

ИЗДАТЕЛСТВО
Орбис-М

Д-р Павел Бъчваров ВЕЛИКИТЕ СИЛИ И SS Шпионаж и диверсия

АТАКА
на Хитлер, Скорцени и Гешев

Нова родолюбива книга за Македония

Илия Галчев. „Българската просвета в солунския вилает“

Книгата разглежда историческото развитие на областта между голните течения на реките Места и Струма и планините Рила, Пирин, Беласица, Малашевска, Огражден и Осогово – територия, която достига до р. Брегалница. Отрадени са най-важните исторически събития във вилаета, свързани с живота на българското население, което твърдо отстоява всички насилия, насочени за унищожаване на неговата родова принадлежност.

Разглежда просветната дейност, която се развива успешно във вилаета до 1913 г., когато след Междусъюзническата война територията на Вардарска и Егейска Македония са предадени на Сърбия и Гърция.

Настъпилният пълен разгром на живота на тамошните българи принуждава хиляди български семейства да намерят убежище в България.

Издаването на списание „Борба“ се финансира единствено от помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнат високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни от тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращатъ:

въ левове – до Гошо Спасовъ, ул. „Алабакъ“ 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари – Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – „Borba“, P.O. Box 46250, Сѣicago, IL. 60646, USA

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Те кляха свободолюбивия български народ тъй, както башибозуци не са го кляли

“Светлата дата”

Разказват Иванка и Тодор Митевски
от с. Стряма, Пловдивско

“На осми слязоха те от Балкана,
ний чакахме на селския площад
и тръгнаха, когато нощ настана,
да искат пилета да им варят.

Вилняха властените бандити,
обраха всеки по-заможен дом,
обувки, дрехи, стоката, парите,
а ние гледахме ги мълчешком.

Занасят призованите стопани
сварените кокошки сутринта,
а на мегдана те варят в казани
животни чужди с цялата рога.

Веднага арестуваха мъжете
и били ги с колове дни наред,
мъчили ги, садистите проклети,
а бяха около седемдесет.

Из къра ги заравяли те нощем,
в реката, а ги карали с коли,
къде са – никой не ги знае още,
не смеехме да питаме дори.

Но Стефан Гогов с двамата си сина,
баща си, брат си търсел със фенер,
прибраха го – и още неколцина,
но води ли ги някой на тифтер?

Не е възможно да се изброят
избитите под тяхна власт без съд!”

Надежда ЛЮБЕНОВА

Стефанъ Стамболовъ
1887–1894

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Съединението прави силата (6 септември 1885 г.)

Съединението на Княжество България съ Източна Румелия на 6 септември 1885 г., осъществено от кнѣзь Александър I, е събитие отъ решаващо значение за историята на България следъ освобождаването ѝ отъ турско робство. Съ него “отъ задунавска губерния България става държава” (Захари Стояновъ). Въпрѣки и подготвено отъ революционни дейци и патриотични офицери (ген. Данаилъ Николаевъ) на служба въ войската, цѣлата политическа отговорностъ поематъ князь Александъръ и министъръ-председателътъ на княжеството Петко Каравеловъ.

Съединението нанася непоправимъ ударъ върху рускитѣ планове да диктуватъ волята си на раздробената отъ Берлинския конгресъ, но отърстваща снага и изправяща се България, въ което активна роля изиграва властниятъ и амбициозенъ Стефанъ Стамболовъ, предъ когото падатъ всички прегради въ осъществяване на поставенитѣ цели.

Презъ първитѣ години следъ Освобождението съ еднаква страсть и амбиция той участва въ борбата противъ несправедливитѣ решения на Берлинския договоръ. А презъ есенъта на 1885 г. активно и безкомпромисно съдейства за Съединението на Източна Румелия съ Княжество България.

Това е първата стѣпка, съ която България казва “НЕ” на руския контролъ и фактическа окупация на Княжеството, заради което по-късно кнѣзь Александъръ I е принуденъ да напусне трона.

За руското влияние и интереси въ България екзархъ Антимъ I казва: “Вие, руситѣ, ни избавихте отъ турцитѣ, благодаримъ ви за това; но кой ще ни избави и спаси отъ васъ, руситѣ?”

Взаимодействието между кнѣза и парламента, и разбирането, че въ съединението е силата, става основата за установяването на България като една отъ най-демократичнитѣ конституционни монархии не само на Балканитѣ, но и въ Европа. Това предизвиква ответенъ ударъ отъ Русия, който не закъснява. Царъ Александъръ III разпорежда всички руски офицери на служба въ войската на Княжеството да бждатъ отзовани, съ което се цели войската да остане безъ командири и чрезъ външна военна намеса да бжде принудена България да търси руска помощъ. Интригата не успѣва. Сърбия (послушничка на Русия) презъ ноември 1885 г. напада България. Но българската войска, водена отъ млади командири и предвождана отъ сжщо младия князь Александъръ, показва чудеса отъ геройство и доказва на външния свѣтъ, че България има силата да защити свободата си и че съединението е необратимъ процесъ, съ който всички сж задължени да се съобразяватъ. **А колкото до Русия, нейната помощъ винаги е била ржководена отъ лични интереси и е довеждала България до пропастьта на своето сжществуване.**

Вѣра
Сила
Съверенитетъ